

nok det klassiske Ord: „I Søndermarkens Skygge — drømte vi om vor Lykke — bestemte, hvor vi skulde bo“. Jeg maa nu tilstaa, jeg undres tit over, hvor tankeløst mange unge kaste sig ind i Ægteskabet. Efter en Forlovelsestid, der ofte til gensidig Forstaaelse af Karakteren er mere vildledende end vejledende, vover man sig ind i Ægteskabets dunkle Labyrinth og lover for Alteret at elske hinanden i Lyst og i Nød et langt Liv igennem. Kærligheden bliver en kontraktmæssig Forpligtelse, selv om Modsætning i Vaner, Sympathier og Livsanskuelser træder frem, ja selv om man opdager, at man har taget fejl af sine Følelser. Den stadige Ængstelse for, om man nu ogsaa rigtig overholdt sin Del af Kontrakten, og Grublen over, hvorledes det har sig med den anden Parts Troskab, tager let Løftelsen af et Samliv. Der er sandelig al Grund til at undersøge, om den Kærlighed, hvorpaa man bygger sit Ægteskab, kan i nogen Maade staa Maal med den dejlige Kærlighedens Lovsang i Chorinthier Brevets 13. Kap.; thi der er meget, der skilter med Kærlighed, men som er en yderst slet Vare.

I Fortiden var *Forsørgelsen* for Kvindens Vedkommende ofte den Basis, hvorpaa et Ægteskab byggedes. Forældrene valgte „Hr. Gemalen, man nejede og tog ham og takkede dertil“. Thi Fortidens Kvindeopdragelse havde mange Synder paa Samvittigheden: den stadige Sigten efter Ægteskabet som eneste Maal skabte to Kvindetyper, den affekteret-snærpede, og den kokette-naive. Den første var Kvinderne uden dybere Tænkning; de vare „korrekte paa en flad, sjælløs Maade, løftede aldrig Svingfjerene en Smule fra Jorden, men trippede omkring som dydsirede Perlebøns indenfor Kvindelighedens afstukne Cirkel.“ Den anden Type var Kvinderne uden Mening, der antoges at være en Tilsyneladelse af Kvindelighed, disse syntes at slaa bedst an hos Mændene, sagtens fordi disse der fik Brug for deres Trang til at være overlegne og beskyttende. I Ægteskabet var Kvinderne oftest henviste enten til at være nyttige Køkkenurter eller pyntelige Zirkplanter eller til at anvende deres ubrugte aandelige Kræfter paa Personalkritikken. Undtagelserne, de Kvinder, der ikke naaede „Kvindens Bestemmelse“, Ægteskabets sikre Havn, bleve tit overkomplette, gamle Huskors, udlete paa Grund af deres ængstelige Bestræbelser efter at bringe deres Døbeseddels Paalydende i Forglemmelse.

Det er et uhyre Fremskridt, at Kvinden ikke længer behøver ængstelig at spørge: „Hvem skal jeg have?“ men kan overlægge med sin Lyst og sine Evner: „Hvad vil jeg være?“ Denne frie Stilling indeholder selvfølgelig mange flere Muligheder for et lykkeligt Ægteskab, men medfører tillige et betydeligt større Ansvar, og det er dette Ansvar, der skal understreges for de unge Kvinder. Ægteforholdet skal være som Generalnævneren for to lige store Brø-